HebrewBooks.org ©Moznaim Publishers. No commercial use allowed.

בעי משיזגה אסקופיתיה בגו נהרא ואינשתה ואזיל ליה חזר בעי מיסבינא אמר ליה רב אסור לך דנא אמר ההיא שטף נהרא [א] ואייתי חורי דנבילה תחתוי חד(א) בר נש הוה מהלך בשוקא טעין קופד (א)אתא דייתא וחטפתיה מיניה וטלקתיה חזר בעי מיסבינא [ב] א״ל רב אסור לך דנא אמר בשר דנבילה הוות טעינא וטלקתיה ונסבא ההוא אוחרנא גינאי שטף זיקין אתא עובדא קומי ר׳ יצחק בר״א ואמר יחכמון שפייא קיטרהון נקוניקה אשתכח בכנישתא דבולי אתא עובדא קומי רבי ירמיה אמר יתחכמון סקוריי׳ עבידתהון גדי(ב) צלי אשתכח באסרטי דגופתא והתירוהו משום שני דברים משום מציאה ומשום רוב מהלכי דרכים משום מציאה דתני(ג) [א]המציל מיד הארי מיד הגיים משונת הים ומשונת הנהר ומאיסרטיא גדולה ומפלטיא גדולה הרי אלו שלו מפני שהבעלים מתייאשין מהן משום רוב מהלכי דרכים משום שחיטת נכרי ואישתכח מן דבית רבי עיגול דגובנא אישתכח בפונדקא דלוי והתירוהו משום שני דברים משום מציאה [ב]ומשום רוב מהלכי דרכים משום מציאה דתני המציל מיד הגיים מיד הארי משונת הים ומשונת הנהר מאיסרטיא גדולה ומפלטיא גדולה הרי אלו שלו מפני שהבעלים מתייאשין מהן משום רוב מהלכי דרכים משום גבינת נכרי ואישתכח מן דר״א בר׳ יוסי א״ר מנא קומי ר׳ יוסי ואנן חמיין רבנן מכריזין א״ל את אין הוויתה משכח לא נסבת רבי יונה אבוך לא אמר כן אלא אמר הלואי כד נשכח נשכח מן פיוסא ולגוא אפילו כן אשכח ולא נסיב:

הלכה ג מתני׳ [ג]בהמה(ד) שנמצאת מירושלם ועד מגדל עדר וכמדתה לכל רוח זכרים עולות נקבות זבחי שלמים רבי יהודה אומר הראוי לפסחים [ג] לפסחים קודם לרגל ל׳ יום בראשונה היו ממשכנין את מוצאיה עד שהוא (ב)מביא (עמה) נסכיה חזרו להיות מניחין אותה ובורחין התקינו ב״ד שיהו נסכיה באין משל צבור אר״ש(ה) ז׳ דברים התקינו ב״ד וזה אחד מהן [ד]נכרי ששלח עולתו ממדינת הים ושלח עמה נסכים קריבין משלו ואם לאו קריבין משל צבור וכן [ה]גר שמת והניח זבחים אם יש לו נסכים קריבין משלו ואם לאו קריבין משל צבור ותנאי ב״ד הוא על כה״ג שמת שתהא מנחתו קריבה משל צבור רבי יהודה אומר [ו]משל יורשין ושלימה היתה קריבה [ז]על המלח ועל העצים שיהו הכהנים נאותין בהן [ח]ועל הפרה שלא יהו מועלין באפרה ועל הקינין הפסולות שיהו באות משל צבור [ט]ר׳ יוסי אומר המספק את הקינין הוא מספק את הפסולות: **גמ׳** [א]ר׳ הושעיא רבה אמר לבא(ו) בדמיהן שנו א״ל רבי יוחנן אומרים לו לאדם צא ומעול בקדשים אלא הילכו בהן אחר הרוב אם רוב זכרים עולות אם רוב נקבות זבחי שלמים ואין השלמים באין מן הזכרים ומן הנקבות כיצד הוא עושה מוציאן לחולין וחוזר ועושה אותן עולות

קרבן העדה

חד בר נש. אדם אחד הלך לרחוץ בשר בנהר ונפל מידו והלך לו חזר ורצה ללקחו מתוך הנהר א״ל רב אסור לך בשר זה שאני אומר הראשון שטפו נהר והביא בשר אחר של נבלה במקומו: **חד בר נש.** אדם אחד הוה מהלך בשוק טעון בשר בא עוף ששמו דיה וחטפו ממנו והשליכו במקום אחר ורצה האדם ההוא לחזור ללקחו א״ל רב אסור לך הא שאני אומר בשר נבילה היתה נושאת וזרקתו והאי שלקחו ממנו אכלה: **גינאי.** נהר ששמו גינאי שטף נודות של יין של ישראל ומצאוהו אח״כ: **יחכמון וכו׳.** יראו שופכי יין אם מכירין שזו היא קשריהן שקושרין הנודות יחד ויש להן סימן בקשרים מותרים: **נקוניקה.** מין קנקן נמצא בבית הכנסת של עיר ששמה בולי והיה מלא יין: **אמר יחכמון וכו׳.** יראו רושמי החביות בסיקרי אם יכירו שהוא מרושם שלהם ה״ל סימן ומותר: **באסרטיא דגופתא.** ברחוב של עיר ששמה גופתא: **משונת הים.** מקום שהים מגיע לשם בשעה שהוא סוער: **משום שחיטת הנכרי.** דאזלינן בתר רוב מהלכי דרכים ובדרך ההוא היו הרוב ישראל: **ואשתכח דבית ר׳.** ונתברר אח״כ שהיה הגדי משל בית ר׳ וכדין התירוהו: **עיגול דגובנא.** עיגול של גבינה מצאו בפונדק של לוי והיו שם רוב ישראל: **ומשום רוב מהלכי דרכים.** ולא אסרו משום גבינות הנכרים: **ואשתכח מן דר׳ אלעזר בר׳ יוסי.** ומצאו שהיה הגבינה של ראב״י וכדין התירוהו (והר״א פולדא לא דק): **א״ר מנא.** לפני ר׳ יוסי ואנו רואין שחכמים מכריזין אפילו מוצאין בפלטיא הגדולה ושאר מקומות כיוצא בהן: **א״ל.** אתה אם היית מוצא דבר לא היית נוטלו לעצמך ורבי יונה אביך לא אמר כן אלא אמר הלואי שאמצא מציאה לפנים מן פיוסרום והוא מקום שרבים מצויין שם ולא אכריזנה: **אפילו כן.** סתמא דש״ס קאמר אפ״ה פעם אחרת מצא ר׳ יונה לפנים מן פיוסרום והחמיר על עצמו והכריזו:

הלכה ג מתני׳ זכרים עולות. שאנו תולין שיצאו מירושלים ורוב זכרים שבירושלים הן עולות ורוב נקבות זבחי שלמים: **הראוי לפסחים.** זכר בן שנה מן הכבשים או מן העזים פסחים והמוצאו מותר להקריבו לפסחו: **קודם לרגל שלשים יום.** משעה שמתחילין לדרוש בהל׳ פסח והאדם מפריש את פסחו: **ממשכנין את מוצאיה.** המוצא עולות או שלמים היו ממשכנין אותו עד שיביא נסכיה משלו שלשה עשרונים לפר ושני עשרונים לאיל ועשרון לכבש: **מניחין אותה ובורחין.** כדי שלא להתחייב בנסכיה: **שבעה דברים.** קחשיב להו ואזיל: **נכרי ששלח עולותו.** דדרשינן איש איש שנכרים נודרים נדרים ונדבות כישראל: **שתהא מנחתו.** עשירית האיפה שכהן גדול מקריב בכל יום מחציתה בבוקר ומחציתה בערב: **קריבה משל צבור.** בגמ׳ מפרש טעמייהו דר״ש ור׳ יהודה: **ושלימה היתה קריבה.** כשהיא באה משל צבור לר״ש או משל יורשים לר״י עשרון שלם היתה קריבה ולא חצי עשרון ובגמרא מפרש מנ״ל: **שיהיו הכהנים נאותים בהן.** דוקא לאכילת קרבנות אבל לאכילת חולין אפילו אותן הנאכלין בעזרה כדי שיאכלו הקרבנות על השובע אין נאותין בהן: **שלא יהיו מועלין באפרה.** בגמ׳ מפרש לה: **ועל הקינין הפסולות.** המחוייבין קינין מביאין מעות ונותנין לשופר וב״ד לוקחין המעות וקונין בהן קינין והבעלים הולכים להם וסומכין על הב״ד שיקריבו קיניהן ואם פרחו הקינים או נמצאו פסולים תנאי ב״ד הוא שיקחו אחרים מתרומת הלשכה ומקנים אותן לבעלים ויוצאים בהן ידי חובתן: **המספק את הקינים.** אותן שפסקו עם הגזברים למכור להם כל הקינין הצריכין הוא חייב להחליף כל שימצא בו פסול: **גמ׳ לבא בדמיהן שנו.** כלומר איהי ודאי לא קרבה וה״ק אם בא אדם זה המוצאה לעשות לה תקנה ובא לקבל על עצמו חוב כל דמים שהוא שהוא בספק ולהוציאה לחולין ולהקדיש את דמיה אם זכר הוא נתחייב אף בדמי עולה דחיישינן שמא עולות הן: **אומרים לאדם וכו׳.** דכל בהמות הקדש הראויה למזבח אסור לחללן דכתיב אם בהמה טמאה ופדה בערכך ואמר מר בבעלי מומין שיפדו הכתוב מדבר אבל תמימים לא וזה שבא לימלך ולחוב בדמיה וכי נאמר לו עמוד וחטא לחללה מזיד בשביל שתזכה לתקן הקרבתה של בהמה זו: **אם רוב זכרים עולות.** וה״פ דמתני׳ אם רוב בהמות שנמצאו זכרים כולן עולות ואם רובן נקבות אף זכרים שבהן שלמים: **ופריך ואין השלמים באין מן הזכרים.** נמי וא״כ אף זכרים ניחוש שמא שלמים הן: **ומשני כיצד הוא עושה מוציאן לחולין.** ע״מ שיחזרו להיות עולות ואין זה חטא דהא עכ״פ מקריבה ע״ג המזבח ויותר נ״ל דאף זה מן הקושיא אף לר״י קשיא כיצד הוא עושה וכו׳ אלא שמוציאן לחולין א״כ אף לר׳ הושעיא ל״ק ומשני דתניא ב״ד

ריבב״ן

חילל. תהי בה ר׳ יוחנן וכי אומרים לו לאדם חטא בשביל שתזכה בהקרבתה אלא אמר ר׳ יוחנן ממתין לה עד שתומס ומייתי שתי בהמות אחד לעולה ואחד לשלמים ומסיק דבכל מידי (ז) ליכא לספוקה: ירושלמי אמר ר׳ יוחנן אומר לאדם לא ומעול בקדשים אלא אם רוב זכרים עולות ואם רוב נקבות זבחי שלמים ואין השלמים באין מן הזכרים ומן הנקבות כיצד עושה מוציאן לחולין ע״י מום וחוזר ועושה אותן עולות ר׳ זעירא אמר כמו דאתמר תמן תניי ב״ד על המותרות שיקרבו עולות כן אומר הכא תניי בית דין על האובדות שיקרבו עולות אמר ר׳ יוסי לר׳ יעקב אין זה מזיד בתמיה א״ל מכיון שהוא תנויי ב״ד אין זה מזיד: **הראוי לפסח.** כגון זכר ובן שנה ויש לספק שמא פסח הוא הנמצא וסמוך לפסח שלשים יום ושמא קנאו לצורך פסח ועדיין איכא לספוקי באשם נזיר ובאשם מצורע שהן בני שנה אבל לא שכיחן: **ממשכנין את מוצאיה.** שיביא נסכיה משלו בעל כרחו: מתני׳ **נכרי ששלח עולתו.** דגרסינן בחולין פ״ק איש מה ת״ל איש איש מלמד שהנכרים נודרים נדרים ונדבות כישראל: **על כהן גדול שמת שתהא מנחתו.** דהיינו עשירית האיפה שלו: **קריבה משל צבור.** ואמרינן בפרק התכלת [דף נב] א״ר אבהו ב׳ תקנות הוו דאורייתא משל צבור כיון דחזו דמידחקא לשכה תקינו דניגבו מיורשין כיון דחזו דקא פשעי בה אוקמוה אדאורייתא: **ר׳ יהודה אומר משל יורשין באה ושלימה היתה קריבה.** ותניא בפ׳ התכלת שלימה שחרית ושלימה בין הערבים וקומץ לבונה הבא עם החביתין(ח) [פליגי אמוראי התם] ועוד תניא התם כה״ג שמת ולא מינו כה״ג אחר תחתיו מנין שתהא מנחתו קריבה משל יורשין ת״ל והכהן המשיח תחתיו מבניו יעשה אותה יכול יקריבנה חציין ת״ל אותה אותה שלמה ולא חסרה דברי ר׳ יהודה ר׳ שמעון אומר חק עולם חקה משל עולם תהא כלומר משל צבור: מתני׳ **על המלח ועל העצים שיהו הכהנים נאותין בהן.** אמרי׳ בהקומץ רבה [דף כא] אמר שמואל ל״ש אלא לקרבן אבל לאכילה לא ואסיק [לקרבן] לאכילת קרבנן ומאי אכילה אכילה דחולין ואע״ג דאמר מר יאכלו אותה שיאכלו עמה חולין ותרומה כדי שתהא החטאת נאכלת על השובע ויהא טעם קדשים בפיו ויאכל חוץ לעזרה חולין ותרומה

תקלין חדתין

בבשר שנתעלם מן העין והחמיר עליהן: **משזגי בשר אסקופתיה.** רחץ בשר בנהר ונפל לנהר ואזל ואחר כך רצה ליקחה מהנהר: **ההיא שטף כו׳.** אסיר לו משום חומרא שבשר ההוא שטף הנהר והביא אחר דנבילה: **דייתא.** חיה ששמה דיה: **וטלקתא.** והשליכה: **מסביניה.** רצה האדם ליקח הבשר שהשליכה: **בשר דנבילה כו׳.** שהחיה היתה טעונה אפשר בשר דנבילה והשליכה ולקחה זה הבשר וכל כך החמיר במקום שראה מקילים: **גינאי.** שם נהר המוזכר בפ״ק דחולין: **זיקין.** נודות של יין: **יחכמו כו׳.** יכירו בעליהן קשרי הנודות אם שלהן הוא והביא אהנהו עובדי אגב דמיירי בבשר שנמצא בנהר: **דבולי.** שם מקום: **סיקוריא.** אותן שסקרו בסיקרא לרשום החביות: **באסטרטיא.** בשוק: **דגופתא.** שם מקום: **משום מציאה.** שכבר נתייאשו בעליהן: **משונת הים.** הן כיפין הסמוכין לנמל הים: **משום שחיטת הנכרים.** דרוב מהלכי דרכים שם היו ישראל: **דבית רבי.** מבית רבי היה הגדי: **דגובנא.** גבינה: **בפונדקא דלוי.** שהיו שם רוב ישראל: **מכריזין.** אפי׳ בנמצא בסרטיא: **את כו׳.** אילו היית מוצא לא היית לוקח בלא הכרזה: **הפיוסא ולפנים.** מקום שרבים שם: **אפילו כן אשתכח.** אפילו הכי שהיה רגיל לומר הכי מ״מ פ״א מצא בכה״ג ולא נסיב א״נ דקאי ארבי מנא אע״פ שאמרו לו בשם אביו שהיה מיקל בדבר אפילו הכי פעם אחת מצא ולא עשה הלכה למעשה להקל לעצמו: **מתני׳ זכרים עולות.** דתלינן שמירושלים באו לשם ובגמרא מפרש טעמא: **הראוי לפסחים.** זכר בן שנה מן הכבשים או מן העזים והמוצאו מותר להקריבו לפסחו: **ל׳ יום.** ששואלין ודורשין בהלכות פסח: **ממשכנין את מוצאיה.** בהמות שמצאו מירושלים למגדל עדר שיביאו משלהן נסכיהן: **עולתו.** שמקבלין מהן נדרים ונדבות דדרשינן איש איש להביא את הנכרים: **ר״י אומר משל יורשים.** מפרש בגמרא: **על המלח כו׳ שלא יהיו מועלין באפרה.** בגמ׳ מפרש: **הפסולות.** אם נפסלו הקינין שלקחו בדמים שנתנו בעליהם לשופר תנאי ב״ד שיקח אותן משל צבור ומקנין אותם לבעלים שיצאו י״ח בהם: **המספק את הקינין.** שקבל על עצמו לספק בכל עת שיצטרך קינין וכל האחריות עליו ולכן אם נפסלו עליו לספק: **גמ׳** ה״ג **ואין השלמים כו׳.** וכי זכרים עולות הוא דהוי ולא שלמים דלמא שלמים הוי והיכי מקריב לה עולה: **לבא בדמיהן שנו.** הן בעצמם אינם קרבים כלל אלא דמיירי אם בא אדם לזה מצוא תקנה לבהמות אלו ובא לקבל על עצמו חוב כל דמיה שהן בספק ולהוציאן לחולין ולהקדיש את דמיהן אם זכרים הן נתחייב אף בדמי עולה דחיישינן שמא עולות הן: **כיצד הוא עושה מוציא לחולין כו׳.** כלומר אע״ג דקדושת הגוף לא מתחלל בלא מום כדתנן (מעילה יט) אין מועל אחר מועל במוקדשין דהיינו בקרבן אחד של הקדש אי אפשר להיות ב׳ מעילות זו אחר זו דכיון שמעל הראשון יצא לחולין אלא בבהמה וכ״ש בלבד דבהמה של קדשי מזבח הראויה לקרבן אינה יוצאה לחולין כשהיא תמימה שאני התם דלא מכוין לאפוקינהו לחולין הלכך קדושת הגוף לא מיתחיל אבל הכא קמכוין לאפוקינהו לחולין הלכך קדושת הגוף נמי מיתחלא וזהו דאמר מוציא לחולין וחוזר ועושה אותן עולות: **ואין זה מזיד.** דהא מכוין לאפוקינהו לחולין ור״מ הוא דס״ל הכי בלחוד ורבי יהודה פליג עליו בקדושין (נג ב) וקי״ל כוותיה דהקדש במזיד אין מתחלל ולא ניחא להו לאוקמיה כיחידאה ודלא כהלכתא: ומשני **מכיון שתנאי ב״ד כו׳.** דבתחלה נתקדש לשלמים על תנאי ב״ד שאם יאבדו וימצאו זכרים בספיקא דכה״ג וירצה אחד למצוא להם תקנתם יתחללו וכה״ג לאו מזיד הוא: **אומרים לו לאדם לא ומעל כו׳.** דכל בהמות מזבח אסור לחללן תמימין שנאמר אם בבהמה הטמאה ופדה בערכך ואמר מר במנחות (קא) בבעלי מומין שנפדו הכתוב מדבר וזה שבא ליתן לחוב בדמים נאמר לו שימעול לחללה מיד בשביל שתזכה לתקן הקרבתה של בהמה זו: **אלא הולכין בהן אחר הרוב אם רוב זכרים עולות.** דניכר שהוקדשו לעולות דלשלמים כשרים גם נקבות ואי חזינן רובא זכרים אמרינן מסתמא לא הוקדשו אלא לעולות שאינן באים אלא מן הזכרים: **אם רוב נקבות זבחי שלמים.** דאזלינן בתר רובא שבודאי

משנת אליהו

נכרי וספא לי א״ל תרי עבדי והוא טריפה הוה אמר רבי בשביל שוטה זה שעשה שלא כהוגן נאסור כל המקולין ולישנא דסוגיין משמע דעובדא חדא היא ולכן פירשתי בחד גוונא וכדפירש״י שם וכדי לקרב התלמודים וירושלמי לישנא קלילא הוא דנקט וכלישנא קמא דבבלי שם ועי׳ תוס׳ שם ד״ה אין דה״ק וכי נאסר ליקח בשר היום משאר מקולין ולחוש שכמו שמכרה לזה טריפה למוכר׳ במקולין אע״פ שלא הכריזו כן מכר לאחרים המוכרים במקולין כו׳ זה אין לחוש ושרי שאר מקולין הואיל ורוב כו׳ לבד מההוא נכרי דזבנא מיני׳ עכ״ל. ולישנא דגמרא הכא לא כולה מינה מיסר מקולין דצפורי משמע נמי דאמקולין אחרים של כל העיר קאי מדהזכיר דצפורי ולא אמקולין של נכרי זה וכ״ש אבשר זה ודלא כבק״ע שכתב שהתיר אפילו בשר זה: **ה״ג ואין השלמים כו׳.** וכולא סוגיא הפכה רבינו הגדול דגיר׳ הספרים משובשת דאחר תירוצא דר״י הולכין אחר הרוב ומתחיל הקושיא ואין השלמים כו׳ ואחר אוקימתא דר״ז תנאי ב״ד על האובדות פריך ואין זה מזיד ומה מזיד הוא ובק״ע נדחק מאוד והוא סוגיא ערוכה בקדושין (נ״ה א׳) ג״כ ר׳ הושעי׳ ור׳ יוחנן רק דשם שקיל וטרי לאוקמי אליבא דר״מ דהקדש במזיד מתחלל והוא דלא כהלכתא דשם (נ״ד ב׳) פסיק ג״כ כר׳ יהודא דהקדש בשוגג מתחלל ולא במזיד דסתמא דמתני׳ מנחות פ״ב כותי׳ דר״י ולהכי מסיק באוקימתי אחריני ובזה ניחא לישנא דסוגיין הכא דקאמר בלישנא דפריך ר״י אומרין לאדם לא ומעל כו׳ ובבבלי שם תהי בה ר״י וכי כו׳ עמוד וחטא בשביל שתזכה דהתם לאוקימתא דבמזיד והוי חוטא משא״כ הכא דמשני דאין זה מזיד רק דמכ״מ מועל הוא במה שמכניס עצמו בזה אע״ג דאם מתקן הרי הם מחוללים ועי׳ מנחות (מ״ח א׳): **אם רוב זכרים עולות.** נראה דאף מיעוט הנקבות ימכרו לצורך זבחי שלמים ויביא

מסורת הש״ס

א) ירושלמי ע״ז פ״ב הל״ח, ב) ע׳ ב״מ כד ב, ג) שם ע״א בשם רשב״א ובשקלים הנספח לבבלי רשב״י, ד) קדושין נה א, ה) מנחות ע״ג ב נא ב וע״ש, ו) ע׳ קדושין נה א ב, ז) דברי רבינו המחבר מעורבבין וכצ״ל ומסיק דבכל מידי דאיכא לספוקה מספקינן כגון אם הוא זכר ובן שנה ויש לספק שמא פסח הוא וכו׳ עד לא שכיחן ואח״כ צ״ל ד״ה ירושלמי וכו׳ עד מכיון שהוא תנאי ב״ד אין זה מזיד ואח״כ צריך לציין על המשנה ממשכנין את מוצאיה וכו׳, ח) נ״ל אם צריכה שני קמצים או דסגי בקומץ אחד,

עין משפט
נר מצוה

יב א מיי׳ פרק ו מגזילה הלכה ג טוש״ע חו״מ סימן רנט סעיף ז:
יג ב מיי׳ פרק ד משחיטה הל״ח טוש״ע יו״ד סימן ה סעיף ד:
יד ג מיי׳ פרק ו מפסה״ק הל״ח:
טו ד מיי׳ פרק ג ממעה״ק הל״ה ופ״ד משקלים הל״ג:
טז ה מיי׳ פרק ד משקלים הל״ד:
יז ו מיי׳ פרק ג מתמידין הלכ״ג:
יח ז מיי׳ פרק ח ממעילה הל״ו:
יט ח מיי׳ שם פ״ג הלכה ה:
כ ט מיי׳ פ״ו מכלי המקדש הל״ט:

נוסחת הבבלי

(א) וחטפתה נמייה וטלקתא חזר אזל בעי מסבינה כו׳ ההוא תחותיה גינזי שטף כו׳ נקוניא (כי קא) אישתכח בכנישתא דבולי כו׳ דתני ר״ש ב״א כו׳ א״ר מונא קומי דר׳ ואנא חמי כו׳: (ב) מביא נסכים כו׳:

הגהות הגר״א

[א] כל הפסקא נדפסת בחלוף גרסאו׳ ומבולבלת מאוד וה״ג ואין השלמים באין מן הזכרים ומן הנקבות ר׳ הושעיה רבה אמר לבא בדמיהן שנו כיצד הוא עושה מוציא לחולין וחוזר ועושה אותן עולות א״ר אסי לר׳ יעקב בר אחא ואין זה מזיד א״ל מכיון שתנאי ב״ד הוא אין זה מזיד א״ל ר׳ יוחנן אומרין לאדם לא ומעל בקדשים אלא הולכין בהן אחר הרוב אם רוב זכרים עולות אם רוב נקבות זבחי שלמים א״ר זעירא כמה דאת אמר תמן תנאי ב״ד על האובדו׳ שיקרבו עולות כן את אמר אוף הכא תנאי ב״ד על האובדות שיקרבו עולות כצ״ל. ועי׳ בת״מ כי הוא מפ׳ גי׳ הגאון ז״ל:

ציון ירושלים

ועל הקינין הפסולו׳. עי׳ תוי״ט ובתוספות שם ובמנחת״ת אישתמיטתיה ש״ס ערוך סוטה דף ח ואמרי׳ דאתון וקיימין אקורבניא וכ״כ הרמב״ם

גליון הש״ס

[א] עי׳ תוספות חולין דף לה ע״ב ד״ה אסיק וצ״ע: [ב] עי׳ תוס׳ ב״מ דף כד: ד״ה אמא ועי׳ ברשב״א בתה״א בית ד׳ שער ב׳: [ג] עי׳ ק״ע והמוצאו מותר להקריבו לפסחו כן הוא לשון הרע״ב והיינו שמוכרו לעצמו ועי׳ בתוי״ט וצ״ע דהא אין מכר אלא הוצאת הדבר מרשות לרשות ועי׳ בטור חו״מ סי׳ קפה וש״ת מהרי״ט ח״א סי׳ לג נתעורר בזה. ונראה כיון דבשעת קנין קונה אותה להיות הקדש לפסח לא נכנס לרשותו והוי כקונ׳ בשביל אחר ומשיכתו כמשיכת ההקדש ודוק: